

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita S. Erphonis, Mimigardefordensis Avt Mimmigernefordensis Nvnc Monasteriensis Episcopi, In Ordine & Nvmero Septimi Decimi

Boichorst, Albert

Monasteri[i] Westphaliae, 1649

Capvt VI. De laudabiliter administrato in multis à S. Erphone, munere &
Officio Episcopali.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13197

Cum autem iuxta testimonium Vrspergensis ad Annum 1121. Burchardus supra nominatus, quem appellat Rufum, illo Anno nimirum 1121. dudum in Legatione Constantinopolitana diem clauserit extremum, impossibile omnino est, quod Theodorico post Annum 1125. defuncto, Burchardus Rufus succedere potuerit; sed successit illi Burchardus ab Holte, ab altero longè alius, qui Ecclesiam Monasteriensem altis mœnibus cinxit, S. Michaelis & S. Gregorij Sacella extruxit, ac Dülmanensem Civitatem edificavit & munivit; Sed nec ille diu Sedi suæ præfuit: nam Successor eius Egbertus, Anno 1129. Fricconhorstensem, & Anno 1130. Nortelensem Ecclesiam consecravit.

Ex quibus omnibus manifestum euadit, Burchardum illum intrusum, ab Vrspergenfi Rufum cognominatum, in Catalogo Episcoporum Monasteriensium non connumerari, imò in illo commodè connumerari non posse; eo quod adhuc schismaticus existens, & Imperatori adhaerens schismatico, inter Episcopos neutiquam connumerandus sit, & quamuis post remissum Ecclesie ab Imperatore Henrico Annulum & Baculum, adeoq; eius cum Pontifice & Sede Romanâ reconciliationem, de Sede suâ ipsum securum factum esse, supra-memoratum Latinum habeat manuscriptum, ac illud insuper ex Spondano, si eo tempore adhuc vixerit, credibile fiat, qui ad Annum Christi 1122. refert, quod flexo tandem diuinitus corde Imperatoris, ad reddendam Apostolica Sedi obedientiam, omnibusq; ultra plurimorum spem, prosperè compositis, plenissimaq; tandem, ingenti omnium gaudio, restituta Ecclesie Pace, tam ipse Imperator quam omnes quicumque ab eo steterint, nomine Callisti Papæ, per Legatos eiusdem, ab excommunicatione absoluti, & in communionem Ecclesie restituti fuerint: attamen cum asserat Vrspergensis, ipsum Anno 1121. iam dudum obiisse, & reconciliatio ac absolutio Henrici, omniumq; ipsi adhaerentium, Anno 1122. aut 1123. vti habet Diploma Cappenbergense, contigerit, ideo aut Burchardum tum non vixisse, aut quamprimum Constantinopolim, fortè quod ita secretè inter Pontificem & Imperatorem conuentum fuerit, ablegatum esse, adeoq; munus Episcopi nunquam legitime administrasse existimo: unde etiam in Catalogum Episcoporum, Monasteriensium jure merito non referuntur.

Interea & illud hic notandum esse iudico, quod tertius Ecclesie & Collegij S. Maurij benefactor non fuerit Burchardus, ille intrusus, cognomento Rufus: sed qui Theodorico defuncto legitimus successit Episcopus, nimirum Burchardus ab Holte.

CAPVT SEXTVM.

De laudabiliter administrato in multis à S. ERPHONE, munere & Officio Episcopali.

Postquam igitur S. ERPHO Episcopi munus, etiam Angelicis humeris formidant-

midandum, *assumpfit, fideliter & alacriter, quod per Dei gratiam & misericordiam in se susceperat, exequi non neglexit.*

Inprimis enim quam pium & laudabile in initio assumpti muneris Episcopalis sibi propositum fecerit, è primo suo Diplomate, infra ad longum recitando, posteritati manifestum esse voluit; in illo enim publicè profitetur, se fidelium, in quantum possibile, petitionibus ad sensum præbendo, oppressis subuenire, afflictis parcere, contractos solvere, animum induxisse, cum solum placeant, vt inquit, Omnipotenti, qui misericordiæ sunt dediti, nec inuident alienæ fœlicitati.

Deinde quanto zelo ac pietatis, vtilitatisque affectu, Ecclesiis ibidemque ministrantibus intenderit, initium supra memorati Diplomatis secundi planè demonstrat, cuius hæc sunt formalia

Si quid Sanctæ Dei Ecclesiæ ministrantibus vtilitatis, pio affectu impendere curamus, retribuimus nobis apud Dei misericordiam speramus, maxime cum iuxta præceptum Apostoli, operamur bonum apud domesticos fidei.

Quantâ etiam curâ & sollicitudine in afflictione positus subuenierit, & quam sollicitè de solatio & sustentaculo Domino deseruentibus prouiderit, ex scæpedito quoque Diplomate secundo, meridiano iubere clarius elucescit, ibi, *quia si in afflictione positus non subueniremus, itam diuinæ vltionis procul dubio incurreremus, & ibi, nec erat eis aliquod solatium, vnde possent, cum Domino seruirent, habere sustentaculum,* vbi etiam verbis immediatè sequentibus contestatur, se diuini timoris pariter, ac amoris non fuisse immemorem.

Quam denique totus, tanquam bonus & fidelis Pastor, in eo fuerit, vt pœnitentes in Ecclesiam inducerentur, & reconciliationem & indulgentiam peccatorum suorum promerentur, sicque ad ouile Christi, ipsi quo ad patrem sollicitudinis suæ concreditum, reducerentur, eiusdem Diplomatis secundi subscriptio, quamuis paulò post & minutiore, eodem tamen caractere facta, manifestè contestatur, ibi:

Tertiâ vice 3. Id. Februarij, cum in Maiori Ecclesia Monasteriensi Altare in honorem S. Ioannis Baptiste consecrarem, quo etiam die pœnitentes in Ecclesiam induxi, & indulgentiam totis votis, totisque animis facere institi, utpote in sequenti die Hierosolymam iturus, eundem bannum repetiti.

Anno 1071. vti habet vetustum quoddam manuscriptum, Ecclesia Transa-
quensis, & totum Cœnobium præter molem lapideam igne petiit, sed omnia in-
tra annos quatuordecim meliori cultu, ita reparantur, vt Anno 1085. 3. Idus
Ianuarij, Henrico Quarto Imperij gubernacula tenente, Monasterij Pars Occi-
dentalis sit ab integro per S. ERPHONEM Præsulem consecrata; eodem quo-
que

F que

que Anno 8. Calendas Aprilis Altare in Sacello Ierufalem incendio profanatum, ab eodem Episcopo & Praefule consecratum est; Templum autem nouum & Altaria Anno 1086. 4. Calend. Ian. iterum consecrantur: Sacellum meridionale Anno 1087. 9. Calendas Ian. Aquilonare Anno 1088. ipsis Calendis Febr. Chorus Virginum eodem, Anno 17. Calendas Septembris ab eodem S. ERPHONE Antistite. 2.

Quibus addenda est supra memorata consecratio Altaris S. Ioannis Baptistae in Maiori Ecclesia pridie arrepti itineris Hierosolymitani, deuotè & sanctè ab eodem S. peracta.

N O T Æ

AD CAPVT SEXTVM.

1. Concil. Trident. Sess. 6. cap. 1. quod dictum vel desumptum esse videtur ex epistola S. Bernardi 236. vbi dicit esse onus Gigantis, vt aiunt, vel ipsis quoque Angelicis humeris formidabile, vel è S. Ioanne Chrysostomo, qui lib. 6. de Sac. cap. 2. munus idem appellat, quod robore & virtute Angelicâ opus habeat.

2. Hic quoad Annos erratum esse, supra in Notis ad Caput quartum admonui, quò breuitatis gratiâ lectorem remitto, cupioq; notas istas huc repetitas.

CAPVT SEPTIMVM.

De magnâ & profundâ humilitate S. ER-
PHONIS.

Sed nec illud silentio vllatenus prætereundum est, quod S. noster ad exemplum Christi dicentis, discite à me, quia mitis sum & humilis corde, *Matth. 11.* Sanctæ humilitatis, quæ Augustino teste omnium Christianarum virtutum verè fundamentum existit, & Episcopos vel maximè decet, iuxta constitutionem Imperatorum Leonis & Anthemij in *l. si quenquam 31. C. de Episcopo & Cleric.* admirabilis fuerit, si quis alius amator pariter, & imitator; Quamuis enim in Diplomate priori, de Anno 1086. 3. Calend. Ian. se satis modeste Serenitatem suam, & Dominum nominari passus sit: attamen ne vel verbulo Serenissimæ suæ familiæ mentionem fieri voluit, quin imò post aliquot annos iam sanctior & humilior factus, magisque honorum & gloriæ huius seculi pertasus, in toties repetito secundo Diplomate, humiliter & simpliciter (planè præter morem huius seculi) sic exorditur.

In nomine Sanctissimæ & indiuiduæ Trinitatis, ERPHO diuinâ miserante clementiâ, Mimigardesfordensis, et si solo nomine Episcopus.

Secun-